

Landskap: HALLAND Upptecknat av: Emil J. Söderman
Härad: FJÄRE Adress: Svenstorp, Hof
Socken: HANHALS Berättat av: Magdalena Nelsson
Uppteckningsår: _____ Född år 1859 i Hanhals

Uppteckningen rör

Din är jag än om berg & dal oss sjilja	1.
En vissa om Fingal den glade.	2.
"Friskyttan"	5.
En kärleks-sång.	7
Flickans sång till sin otrogne vän	12
"Brudgummens klagan"	15
Den förnöjde arbetaren	17
En åtafunnen vän	19
Utrandraren	23
För all din tid	26
Varningen	28
Herr. Gösta	37

En stridsman så bård och en fröken så grann. 42

Farväl 48

Låt min hälsning följa. 51

Avskedet 53

Förgäres tippa stigen jag dig till mötes går. 57

Nu är det soligt och varmt på näset. 61

ACC. NR. 2340

Landskap: *Halland (Häne)* Upptecknat *Emil Mödman*

Härad: *Gärra (Bjäre)* Adress *Svenska Skof*

Socken: *Hänsbals (Västra Rönneby)* Berättat *Magdalena Nelson*

Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Hänsbals*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1.

(64 sidor)

Uppteckningen rör

Din är jag än om berg och dal oss skilja
och stormar flyttar under himmelen.
Och panden gör för oss en spåda lilla.
Din är jag än, din är jag än.

När det är ljus i furstens marmorsalar
och många i kyrkornas och prästens vän,
sin lampa tänd ut för oss stilla dalen.
Din är jag än, din är jag än.

Till vid min levd, när livets pulser stanna
och anden rinner för befruktelse,
då skall du läsa för min lekka panna
Din är jag än, din är jag än.

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR. 2340

Landskap: Halland

Härad: Färe

Socken: Hantals

Uppteckningsår: 1929

Upptecknat av: Emil Goderman

Adress: Jönstorp, Hoof

Berättat av: Magdalena Nelson

Född år 1859 i Hantals

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

Uppteckningen rör "En visa om Ringal den glade"

Ensam i skuggrika dalen,
Ned vid den prallande sjön
ledde besviken från gvalen
Ringal, en herde på tom.

Fårger och oro och smärta
och hela världens gval
ledde g' uti hans hjerta,
Krifors g' uti hans dal.

Nellon är ensam han ledde
lugn i sin sorgfria dal

Skriv endast på denna sida!

V

blommornas doftande änga,
fågelnas himmelska tal.

Så såg han en morgon vid strömmen
en flicka, som låg der och led,
skön som en engel i drömmen
och som bjölpa lifet så glad.

Så går han fram till den sköna,
tar henne uti sin famn,
drag henne upp i det gröna
till vid den strålkande strand.

Lingal till flickan nu sade:
"Säg, hvem har fört dig till mig?
fört dig till Lingal den glade,
som aldrig skall öfverge dig?"

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

2340

III

Stiëkan till Fingal nu sade:
"Jag kan ej lifva hos dig,
ty jag är vil ingen herdinna.
Fingal, du kan ej få mig!"

Kindor mot Kindor de brunnas.
Fingal gaf stiëkan en Kys.
Stiëkan kysades och sig vänder.
Fingal står ensam som en Kys.

Du går han fram tve säll galler,
Kaper sin läge och för
siktar och skjuter och faller,
bliëkar mot himlen och - dörr.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4

2340

ACC. NR.

Landskap: *Bohuslän*

Upptecknat af *Emil Goderman*

Härad: *Gjäre*

Adress *Svenska Hof*

Socken: *Kanals*

Berättat af *Magdalena Nelson*

Uppteckningsår: *1929*

Född år *1869* i *Estia Rarup*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

2340

Uppteckningen rör "*Friskyllan*"

*Vi bundit har din bröllopskrans
Utaf violblått sidan.*

*Vi föra dig till lek och dans
och glädje hela tiden*

*Ny och vacker, ny och vacker bröllopskrans
Utaf violblått sidan, utafr violblått sidan.*

*Lavendel, rosor, myrt och så
uti min trädgård kringas.*

Men hvad tar främin vägen då?

Är hvorn skall kranse gifvas?

Ny och vacker etc. - - -

Skriv endast på denna sida!

II

Hon spunnit flera tunda år
det gula lin på rocken.
Dess tråd är fin som kufoudhår
och Branson grön kring locken
Sj och vacker sty. — — —

Men när som friarn Kommen är,
det bjunde är försvunnet.
Och som han fick sin hjärtans kär,
Om nu har Branson vunnit.
Sj och vacker sty. — — —

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

2340

ACC. NR.

Landskap: *Halland*Upptecknat av: *Emil T. Söderman*Härad: *Gäve*Adress: *Svenska Hof*Socken: *Hanhals*Berättat av: *Magdalena Nelson*Uppteckningsår: *1929*Född år *1859* i *Hanhals*LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7

2340

Uppteckningen rör "*En Kärleks-Lång*"*En midsommarafton till lunden jag gick;**En flika så fager der jag skåda fick.**I världen den vida jag ej skådat här
en flika så fager, som denna hon var.**Som rosens pärling så var hennes bly.**Och gången var till som den sväfrande sky;**Så ögon som tindra stjärnor hon har!**Och händer så fina som lilje de var!**Hon satt vid min sida engeln så fin.**"Aft, om jag finge säga, du du vare min!"*

Skriv endast på denna sida!

II Handen hon gaf mig jag tryckte så ömt;
jag lemna' den ännu, jag hade mig glömt.

"Älskade flicka, gif mig en kyss!
Vi hård i skogen på fåglarna nys.
De kysser, de smekle, de lärde oss ju.
Hur skola vi göra? Hvad säger du nu?"

"Käraide gosse, en kyss jag dig ger!
Jag kan dig ej neka, så hjertligt jag ler!
Men du får ej mera' begära af mig,
Ej hellre jag läufse töro dröja hos dig."

"Natten är inne, och her du ej himer.
Hos mig får du stanna, tills solen upprinner.
I mörkret du vandra', du vilse kan gå.
Sitt der förs stilla som fåglarna på.

"Älskade flicka, det är ju min trost.
Äu jag kan ja trycka dig intill mitt bröst
Med klappande hjerta, är hvad jag begär,
Hvaraf jag kan finna, att du är mig kär."

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR.

Landskap: Holland (Håm) Upptecknat av: Emil Godman
Härad: Gjäre (Bjäre) Adress: Trenstap Hof
Socken: Kantals (Västtra Skarp) Berättat av: Magdalene Nelson
Uppteckningsår: 1929 Född år 1859 i Kantals

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9

2340

Uppteckningen rör

Högaste himmel och fallande jord,
Det kostar för en yngling att leva här på jord.
Att leva här på jorden droligt vara må.
Att älska den vän man aldrig kan få.

Att få uppå gossar det aldrig lonar sig,
De älska flickor alla, det tror jag visserlig.
De tala och de säga, att de uppreklige är,
men stackars den flickan, som kärlet till dem tar.

Visst talar du väl, men din tanke är ej så.

Då jag vänder ryggen till, då ler du deråt.

Hvar gång jag till dig går, visst ropar det dig

Skriv endast på denna sida!

II Då du får tala falskhet och göra narr af mig.

Dina rosenröda kinder och din sockersöta mun,
de lade på mitt hjerta en lörd på tung.

Den lördan får jag draga och kára för dig.

Så länge som blodet är varmer uti mig.)

En sådant falskt hjerta får aldrig se Gud.

Så mycket har jag läst i mitt allmide leud.

Din' åton måste höra, din' ögon måste se

Att aldrig falskt hjerta jag leut har mot dig.

En söker efter rikedom och penningar och guld.

Du får väl inte mera än trene Koflar mull.

Du får väl inte mera än kloll en breseduk

Och fyra tunna krårer på hvila i till slut.

III

Nu får jag afsked taga och säga dig adjo.
Jag får ej mera' vara' din trogna fastemo.
Men dig jag vill dock älska, ja älska till min död.
För dig jag ville våga mitt hjertesklod på liv.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

2340

ACC. NR.

Landskap: *Holland*

Upptecknat af *Emil Toderman*

Härad: *Gärde*

Adress *Sprenter Hof*

Socken: *Hoanhals*

Berättat af *Magdalena Nelson*

Uppteckningsår: *1929*

Född år *1859* i *Hoanhals*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12.

2340

Uppteckningen rör *"Huskant sång till sin otrogne vän"*

*Nu klar sig våren igen på grön,
och alla blundar bli unga,
och alla vägar gå frist i fjön
och alla fåglar få sjunga.
Jag onsam biller vid strandens väg:
Jag är på sorgsen uti min häg.
och alla traktar bli tunga.*

*På dig jag tänker, du farno vän,
som boar nu aldrig mig svika.
Din ed, du dyrs, hur höll du den?
Hur höll du loftena pika?
Som vinden far, och som vågen var* (2a)

Skriv endast på denna sida!

Så kom du hastigt, och hastigt för
och alla ödn tillika.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13.

2340

Men fast du svikid din flickas tro,
så skall hon aldrig dig döma.
Och fast du stört hennes hjertas ro,
så skall hon aldrig dig glömma.
När tusen fejder i lifvets storm
för hennes valla gestalt och form
— Din lild chon ensamt skall gömma.

Kanske i stormarnas vilda lere
också ditt hjerta skall brista.
Kanske din lycka, ditt lefnad ljus
en gång som jag du skall mista.
Då är jag död, men jag står dig när,
är lika älskande varm och kär,
och följer dig i det sista.

III
När då en stilla^{ov} helig frid
i kilttra gvalen sig gjuter,
När för ditt öga en stråle blid
Som kليل i natten framstgjuter,
då är det jag, som i andefan
Oj Ränd, Oj and uti min fan
Oj ont och innerligt fluter.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14.

2340

ACC. NR.

Landskap *Halland*Härad: *Ejäre*Socken: *Hanhals*Uppteckningsår: *1929*Upptecknat af *Emil Goderman*Adress: *Ironsåp Hof*Berättat af *Magdalena Nelson*Född år *1859* i *Hanhals*LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV*15.**2340*

Uppteckningen rör

"Brudgummens Klagan"

Jag minns bruden, som hvilat med kronan i hand,
 Men jag led, men hon flydde sin ros.
 Öfvermå död! du uppföljer de skönaste band;
 O, du kronas & ungdomens ros.

Så de leende stjärnor vi ställa vår färd,
 Till en rik udal himlen du lå;
 Och der skola vi lygga en hydda på fall
 För att ha den för evigt vi två.

O, der uppe bland stjernornas eviga glans
 Skall jag viga mig till honom en gång,

Skriv endast på denna sida!

Som här nure på jorden för mig endast fauns
i min dröm, i min slumrande Sång.

Ack, hur härligt ä ä fäla till Skarsarins tron,
der förlåtelse bringas och tröst.
Är den evige sägen: "Din engel är hon,
och din kärlek är vid hennes bröst."

Australia jag kallar den nalliga vind,
Bring min hydda den krusar på vild.
Ack, hur länge skall skynaden kleta min kind,
Skall jag testena din himmelska bild!

O, då grips jag af längtan att komma dit upp
till den eviga Kärlekens ö.
O, der skall vi bygga en hydda så pall
för att bo der för evigt och dö!

ACC. NR. _____

Landskap: *Halland (Hälsinge)* Upptecknat av *Emil Norderman*
 Härad: *Gärra (Bjäre)* Adress: *Svenskerp Hof*
 Socken: *Stanhals (Västbo Lång)* Berättat av *Magdalena Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Stanhals*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17

2340

Uppteckningen rör "Den förnäijde arbetaren"
 Vål somliga sucka och klaga sin tid
 bland stenar och bräd uppå marken,
 men jag tycker lifvet är glädje och frid,
 mot mig livt i hver blomma i parken.
 Och därför så sjunger jag glad alla dagar;
 har kläder och föda, och ingen mer har.
 När solen går upp jag i arbete är
 — en lättnad är bättre än djuren.
 Min körd fast tung jag med tålamod bear
 och gläds åt den fria naturen.
 Och därför så sjunger jag glad alla dagar;
 — har kläder och föda och ingen mer har.

Skriv endast på denna sida!

När solen den luckas från paunantill kind
 och solen i ansiktet bränner,
 då hälsar jag glädligt den svalkande vind
 och friskt mom hjertat mig bränner.
 Och därför så -- etz -- -- -- ::

Glad' blickar jag utåt de odlade fält
 och ser på den valande grödan.
 Då tackar jag Herren, som på har beställt,
 att tusenfaldt lönas min möda.
 Och därför så sjunger etz -- -- -- ::

När aftonen kommer, då går jag förnöjd
 mot krefliga hyddan tillbaka
 och möter på i dörren med kärlek och fröjd
 af barn och kärälskelig make.
 Och därför så sjunger jag glad alla dar,
 har kläder och föda, och ingen mer har."

ACC. NR.

Landskap: *Kalland (Skåne)* Upptecknat av: *Emil Noderman*
 Härad: *Gäve (Gäve)* Adress: *Irenstorp Hof*
 Socken: *Kanhals (Västra Karup)* Berättat av: *Magdalena Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år: *1859* i: *Kanhals*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

19

2340

Uppteckningen rör "En återfunnen vän."

En stjärnklar afton i rosende lund
 jag gick och spelsrade i det gröna.
 Jag stod så förunderligt stilla anslund
 och hörde på näckergals stämma.

Så fick jag då höra en qvinnelig röst;
 Hon sjöng med en sorgelig stämma.
 Den kändes hon kom från en andfautbröst,
 ty vill me min säg jag praställa.

Jag gick mig då en lilt. längr fram,
 så pall der en mō i det gröna.

Skriv endast på denna sida!

II

Hon såg der och såg så förunderlig ut,
bland blomstrer, som var så i Roma.

Hon såg vid en Källa med blomster i hår,
Hon letade till himlen och sade:

"Oändelige Fader, du lindra det Sår,
Som plågar så ryserligt mitt hjerta.

Jag gick så frimodigt till jungfrun han
och sade till henne: "Min frige,
tillåter du mig att få vara din vän?
Jag tror du kan vara min like."

Med tårar i ögon hon svarade då:

"Det kan jag platt intet, min herre.

Vill du mig g'annat, så gå din väg
och låt mig få vara allena."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

20.

2340

Har du någon fader eller moder på strand?
 Eller har du några syskon i lifve?
 Eller har du någon käraste på detta vart land?
 Besvara mig på detta, min frige!"

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21

2340

Min fader är drunknad uppå detta vatten.

Min moder hon döjde på svära.

Der för så får jag du ensamman gå
 och följa de tillräde kärar."

"En herode jag hade, han också försvann;
 Han seglar på kaljan den gynnma.
 Se är är det sedan jag talte vid han.
 Gud vet om jag ser honom mera."

"En älskare jag hade, han också försvann.

Hans fader det ej kunde lida.

Han skickade honom till främmade land,

Vi frige tillsammans & lifva.

IV

Vä' hette den älskaren, som på otrogen var
— Kan ^{du} det mig hasteligt säga?
Eller hvaraf för stånd, eller hvar från kan sig Prof.
Besvara mig på detta, min friga!"
"Herlig Karl, så hette hans fader till stånd,
Och sonen hed' Rudvig med ära."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

22.

2340

ACC. NR.

Landskap: *Skåne* (Skåne) Upptecknat av: *Emil G. Gorman*
 Härad: *Gäve* (Gäve) Adress: *Wenstorp Hof*
 Socken: *Kanholms* (Kånholms) Berättad: *Magdalena Nelson*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Kånholms*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

2340

Uppteckningen rör "Utvandraren"
 Hvi for du så långt från fädernesland?
 Hvi bröck du din hembygd i Norden?
 Hvad var det dig dref från ditt fädernesland,
 Det skönaste land uppå jorden?
 Hvar vill du hän, hvad lag i din häg,
 Då fjärran du for uppå skummande våg
 från hembyggans skogar och dalar?
 Hvad vill du väl på den främonande for
 der korta bland okända gäster?
 Hvad var det du sökte och fann G'i Nord
 Men brodde dig juuna i vret?
 Skriv endast på denna sida!

II.

En närande jord ju dig gaf ur sitt sköl
 ditt dagliga bröd, då hvad var det dig trost
 i himlegdens stogar och dalar?

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

24.

2340

Du satnade guld vid den närliga sol
 Men fanns det bland främlingars vimonel?
 O, var det ej nog, då den väuliga sol
 göt ned från en blåande himmel
 sitt bländande sken öfver åstraras mull
 och lockade skardar vät kallt än guld
 ur himlegdens stogar och dalar?

Men om efter lyckan du plyrde din färd,
 som vinden hon jar öfver jorden.
 Hvi såk du henne i främlingars värld?
 Nog fanns hon här uppe i Norden.
 Hon tog ju emot dig ur blomma och strå,
 ur klappande bröst och ur ägonen sälla
 i himlegdens stogar och dalar.

Tankända du för från en länsländs mö,
 som en piltar ensam i fjället.
 Så hvit om sin kind som den kyliga snö
 deruppe på skyhöga fjället.

Blott saknad och vemod i blicken är rojd,
 Sen du henne sock hon gismakal mån pröjd
 i hembyggdens stogar och dalar.

O, hör du ej, lerder, den manande röst,
 som till dig från hembygden susar?
 Vänd om till ditt land och till klappande bröst
 till dalen, där vår bäcken lerusar!

Kom, lerder, och djunk i vår äppnade faun!
 Och aldrig du lev i en påkrars haun,
 Är hembyggdens stogar och dalar.

ACC. NR.

Landskap: *Halland*Härad: *Fjärne*Socken: *Heanåls*Uppteckningsår: *1929*Upptecknat av: *Emil Töderman*Adress: *Tornbyns Hof*Berättat av: *Magdalena Nelson*Född år *1859* i *Heanåls*LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26.

2340

Uppteckningen rör *"För all din tid"*

"För all din tid" ditt lofte du en gång gav,
 Din tro i hvarje lifrets skiften lika.
 Är det en ord allmest, är det mer
 än drömmens bild, som skall för dagen verka?
 Har du bestått? — Hon svarar demodskt,
 Hvad detta är — "för all din tid!?"

Har du bestått, att uti nød som lust,
 i mörka dagar som i solens klara,
 i lifrets allvar som i njots lust,
 på slagens känd, ja in i dödens fara
 du står dock så stark så orubblig vid

Skriv endast på denna sida!

II.

det ord du gaf — "för all din tid."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

27.

2340

Har du bedänkt den gamla satsen väl:

"en man, en ord," hvad den kan innebära?

Säg, har du vågt djupet af din själ
de begge enkla orden: "tro och ära?"

Har du ej först beställt en strid
förinnan du sagt: "för all din tid"?

Om ej — o, kunnat då de ordens lek!

Kunjt ej en bånd, som drökt en gång blivit lossadt!

Du ligger mera i en lofles svakt

än än en stäppers hjerta blott blivit krossadt.

Ej behövt en bruden stängel kräcks darrid,

Du svakt dig själv — "för all din tid."

ACC. NR.

Landskap: Halland

Upptecknat av Emmil Toderman

Härad: Ejäre

Adress: Srenstorp Hof

Socker: Kantsals

Berättat av Magdalena Nelson

Uppteckningsår: 1929

Född år 1859 i Kantsals

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2.8

2340

Uppteckningen rör "Varningen"

Den unga Rosina var dygdig och skon.

Med arbete vann hon sin föda.

Gref Albert till älskog med sukar och kon
förgäpves förgjallde sin nöda.Vid dag och vid lampan hon sydde och spann
på trägen vid pömmen och garnet.Och grefven af brottslig begärelse berann
om fånga del värnlösa barnet.Och ödslig var hyddan, och vintern var kall,
och arbetet började tryta.

Skriv endast på denna sida!

II " Gif ju till min bön! " såd' grefven, " Skall
ditt armod i prakt sig förbyta. "

" För skön är din hand för så mildt samt gagn,
din Brofäst till så höfsliga kläder.
Din fot är så späd. — Kom och åk i min vagn.
Hau balle för vind och för väder. "

Ja, kom och löften och edar och hot
Är välsamt, men lipsträd förestår.
Och liuz stod den dygdiga Tupperst emot,
— men grefven var lerd och förfora. "

" Nå, sköna Rosina, " så föll om hans tal,
väl mig så dygdig till finna.
Jag profvar din trösk — du ejer ditt val:
Med rigel du blir min grefinna. "

Din far var en prestman, en greve var min,
Men kärleken alla gör lika

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

29.

2340

III
"En kyss, sköna flicka! Kedd mer ej och speinn'
Din leudzum dig aldrig skall svika."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30.

2340

En ros på den dygdigas kinder rann öfver.
Hon såg på den guldsnidda herre.
Om naktade mannen, men klicken gaf hojss,
ty skön var förföraren — dess värre.

"O!" skrek han, "du m' engel, nu m' är du fäst!
Äck tryckte en ring på dess fingrar.
I morgon du hemtas med klock och prest,
när det uti klocklockan ringar."

Äck flickan hon var både söt och päll,
— en lifrande glädje hon Rande.
Äck få fick graf Albert. Äck förrin det var föll
en kruskrud på dyrbas han pände.

När natten och stillheten började på

IV.

Hon slängde sin krus och sin krus
och klädde den blomstrande blumskuden på
och såg sig ej ut i sin spegel.

Hon fäste det glitter på lockar och arm;
Hon fäste dess pärskida slycken;
Hon pryddes sin suösvita klygsamma karm
med perlor och ädlaste prygelkorn.

Hon nämnde sin krus med ömaste namn,
så såu ännu dess anknytning förleda.

Men hastigt - o himmel! - der reds en krus
i likdrakten upp vid dess sida.

En dödsstreck i själen den pryglade för;
Dess ande den furd vilde krusma:
"en is i dess ädros Hon kände sin mör,
hon hörd dess klagliga stamma.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

31.

2340

Med handen till varning ur svärningen sträckt

hon sorgligt betraktade bruden.

Olyckliga droller! Förrådista fräkt!

O, ser du ej armar i struden!?

"Af lasterna bäddas din serudliga sang,

och pröktu skau serudfacklan karu.

En kof är din serudgun, hans utkladda drang
är presten.... O, rädda din ära!"

Med afskedskald ålörd och signande klick
sags vinnaden åter försvinna.

Sörslnad stod drollern, och tinnuau sorgligt,
fjörn hon frå sin sträckt kunde vinna.

Ser stod hon så klick utan stämma och ljud,

men hastigt hon varningen lydde,

Stel af sin de svejsten, den gäckande strud,
och fort som för lågerna flydde.

VI.

Men Albird på Klockslaget, ritligt bestämt
nu för med den sjelfgjorda presten;
Och lättsinnigt suada de var deras skamt
om denna förrädiska festen.

22
Lönstet suadog förförarin och skryta de fräckt:
"Du du för är fast i min skara!
Hon vigseln tror ärlig, hon tror för min släkt
den hemlig ej längre skall vara."

Han för för: "Du kräket är aculost och fromt,
men för är var dess dygd mig är vinnu."
Nu sökte han offret — men rummet var tomt
och lefvande lif ej att finna.

På golvet de smycken han kringströdda fann.
Lör hysnad han fiert ej fram ordet.
Den slakta de leupan är helpskrattad fram,
vid den låg en handskrift på bordet.

"Färrådare!" skodde, "din afsigt är röjd.

Behåll dina nedsliga skärmer:

Men hånanden skall drabba fast fängsamt och drojd,
försätet och djäfvulsta skärmer."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

34.

2340

Nå, har ni seut skrytten, som hukar sig ner
och lägga sig oga till kornet,
men jela på härmån och svar, då han ser
sin viltskrad ur skotthål på kornet?

Och har ni sett ulfoen på visson sin rof
sin laumet med ögonen speisa
men grisslar med kändren och flux tar en lof.
När vaksamurs hordar sig visa?

Den dolda har skadat, han skadar jennval
förrådaren, afiska betagen.
Bort gick han, höjd svar han dess gudlösa själ
så plötsligt var aldrig bekragen.

Den flyende sköna af dygden fick mod
 — på himlen plår oskulden skydda.
 En sutka så ädel, gudfruktig och god
 den vånlösa tygplåt på hydda.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

35.

2340

Der vann hon en fristad varaktig och säll,
 beskyddad för lid och för blada.
 "Blijf här." sade gummaman. Mitt forstiga gäll
 nog tymligt skall för oss leda."

"Jag har en dotter — hon lifver ej mer!
 Jag del i minnens smärta.
 Hvad fördom har ända att dig jag nu ger:
 min hydda, mitt bord och mitt hjerta."

"I vånlösa tårnor vid slädda och stöm,
 flys liemarn i gillet ej suafven!
 Hå hedern Or att till sili dyrbar och om,
 men vänta ej varning från grafven!"

IX.

Väl den, som ej löften af ordningen tror,
men skyn den beklomstrade snaran:
Sjå så en hufvudman skyddade mer
säll upptäcka pricket och faran."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

36

2340

ACC. NR.

Landskap: *Halland*Härad: *Gjäre*Socken: *Hanhalo*Uppteckningsår: *1929*Upptecknat *Emil Loderman*Adress: *Lönsläp Hof*Berättat *Magdalena Nelson*Född år *1859* i *Hanhalo*LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

37

2340

Uppteckningen rör

"Herr Gösta"

Herr Gösta var tillfog men gånne likväl
 en kung under Karl Karlsens fröja.
 Lofsigd sig på Siljan i haven och i Räl,
 Hvar skulle en fristad han finna?
 Bland skogar och berg under märkande skyn?
 — Då lysse ett fönster från Utmelands byn.
 Och tro skall i Dalen han finna!
 Han sprang in i sluyan. "En tillflykt mig giv!
 I klinken mig bödlarna följa,
 Och bilen är höjd af frihetens lif."
 "Nej, dig skall i Kallarn jag följa!"

Skriv endast på denna sida!

Sad' Rullan och öfpenade fjelldörren ren.
"Stig ned här vid brygden! Jag orkar allen.
Ach tro skall i Dalom ha finna."

"U'r gluggen förde Skarv den föda du få."
Sas' Rullan, då beskan hon 'läukte'.
Och bryggkarst ställde hon ofvan uppå
än springarna döja och tankte:
"Gud skydde de små! Aut är i hans vald.
Må aldrig herr Gösta till Kristian klipsald!"
Och tro skall i dalom ha finna.

Ren gutarne lyftade klubbau från dörren,
och in steg den vapnade Skarven.
"Hvar följer du Wasa?" "Se åt i hvert hörn."
Sad' Rullan, som rådig i faran
er bryggkrideln äte och fylde, sin kar.
"Herr Gösta är välkommen gäst hos en bror"

III
Och tro skall i Dalom han finna.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

39.

2340

De spjande sökte hvar udhus omkring
i logar och ladar, men åter
de slogo Ring Kullar en hotande ring.
"Lut förnäm du gäust upplåter
der Wasa du dolt! Och du vinner en Skall,
tryck på hans hufvud en pris delifvilldall.
"Skall tro än i Dalom han finna?"

Då svarade Kullen: "Ja, sök hvar du vill.
Blijf ^{här} i gården han finnen,
blodspänningen här allena stidig till.
Förbrända till prestgårdens humress
per silfrade Rannos han dricker som bäst.
Slikt ei har ej smäpalk till högbornen gäst.
Och tro skall i Dalom han finna."

IV.

"Vid himmel och afgrund!" "Gud Rikarsens Gud,
"din råf, du vill spåred förvilla."
Men kryggh pulle Tomte Mats hustru sig med
i vran för att vrisja den lilla.

"Gud bestru, den piltten vid kullen och lång,
en morat Karl tapper han blir väl en gång.

Och tro skau i Dalom han finna."

Med käftande hjerta fast hiede han var
pau Gustaf i Kallaren sluten.

De gånge på rike, och vägs Rålen han
dessa väl med ve i minuten.

Han hörd af steg och af röster på gny:

"Kris! gifve den spejande truppen se fly!"
Och tro skau i Dalom han finna!"

De dröjde i dagar, i nätterna tre,
för Gustaf på mörka och långa.

Ork än bli de onaste sig fjärran bege."

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

40.

2340

V

i hopp att den fulla färga.
 "Herr Gösta, stig upp!" sad Kullen och log,
 när faddärren äls på gäffvel hon slog.
 Och tro skau i Dalom du finna."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

41.

2340

"Fast här du ej sofvit på leolstrarm blå
 och myrket fädd lida och blå
 Jag sett upp på Siljan den häringengå:
 från stridande härar sig möta.
 I en häst framför segrande skaror du var
 och fienden flydde — en krona du bar."
 Och tro skau i Dalom du finna."

ACC. NR.

Landskap *Kalland* Upptecknat af *Emilj Toderman*
 Härad: *Frärs* Adress: *Svenske Hof*
 Socken: *Hanthals* Berättat af *Magdalena Melow*
 Uppteckningsår: *1929* Född år *1859* i *Hanthals*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

42.

2340

Uppteckningen rör

En stridsman så kallad en fröken så gammal
 de skulle tillhopa i det gamla.
 De sågo med enma begär på hvarann.
 Alonso den tappre, så kallades han.
 Och hon Emogeni den sköna.
 "Hej! Suckade han, " då i morgon jag går
 på främonade länder gå strida,
 Snart finner jag mig i mer skräckens far.
 En rikare friares hälsning de får,
 Och han tar vill rum vid din sida."

Skriv endast på denna sida!

II "Sjukt, grymme, tyst, grymme!" var Emogenis svar,
"och upphör att orörlig mig göra.
Den heliga jungfrun tve villne jag tar,
att lefva du, där du, min hand, mina kär
Blott dig ena ringen tillhöra." ::

Om nånsin begärts och fäspångaus Gud
Mig från min Alonso vill skilja,
Mitt högmot, min falskhet den straffa Gud.
Din välsnad hos mig i min brudliga skrud
Gå Romens och firdre tillbaka sin brud
Och rycka i grafven mig neder." ::

Den tappre sig sled från den skona i gråt
och drog till de heliga lander;
Men knapp årets tider följt polhvarfret ut,
Så kom en Baron uti glansande stat
och tilljöd åt Emogeni handen.

III.

Hans skänker, hans guld, hans föledande skick
Snart kommo dess eder att väckla.

Han stödd dess hjerna, han tyste dess llick,
dess flyktliga hjerta i snaran från fick,
och på ständes bröllopets jacklor: ::

Och om hade presten välsignat vårt par,
rön drucko ur det guldfryllda hornet.

Och leordt sin svikande överflöd leor,
då tofslaget dånar från hornet. ::

Så hvo Emosjeni med häpnad klef spordt
en främsande sälla lejuden.

Ororlig kappall utan lif, utan ord
— hans ögon i vändes krieg gäster och leord;
han hade dess spända för leuden. ::

Med häpnad och rysning enhrar honom ser
af skräck sälla gästerna sälla.

Sin plud par leuden med häpnad: "Jag leor

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

44.

2340

IV. "Lån tappre herr riddare stormhatten ner
och värde välfägnaden dela!" ::

Hon tystnar, och riddarin, som heruden befaut,
lät hjälmen från hufvudet falla.

Men, o hvilken syn! hvad förfärlig gestalt!
Hvart ord målar häpnad, som här öfverallt,
då en dödsballe visas för alla. ::

Och upp sprungo alla med hiskliga rop,
och fasa och vemjelse Rände.

Öf rystliga maskar, en bliogtraude hop
kröp in och kröp ut genom turneringens rop,
då spöket till heruden sig vände. ::

Se upp! Ränn Alonso!" var välnadens ljud.

"Färräderska! minns dina eder!"

Ditt höghmod, ditt fälskhet ditt straffar nu Gud.

Min välnad har dig i din herudliga skrud

Skriv endast på denna sida!

nu Kommer och fordrar tillbaka sin brud,
och rycker i grafoen dig neder. " ::

Sin arm om den sköna nu lindade han,
förfäres dess jemmer man hårde
och fort med sitt rof genom jorden försvarar.
Ej närsin mer mer man Emogeni fann,
Ej (^{hon} Bedam?), som henne kändgjorde. ::

Snart dog då Baronen, och allsin hans blott
slätt öde i luggliga tider.

En sagorna säga, att Emogenis lott
är den att till eviga straff för sitt brott
kognata del öde, hon lider. ::

Skvart år fyra gånger hon byns der igen,
då midnatten spänd sina vingar;
I krollorshvit ^{skvart} hon då visar sig, en

VI

och skriker, då benrangelso riddarin i den
Ring draude golf hennes Svingar. ::

Ring den dansa spöken med histliga skål,
som blod utur dödskallar drieka!

De stöta ihop hvar sin multnande bål
och tjuta: "Alonso, den tappre, din skål!
Och skål för din trolösa flicka!" ::

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

47.

2340

ACC. NR.

Landskap: *Halland*

Härad: *Fjäre*

Socken: *Henkels*

Uppteckningsår: *1929*

Upptecknat av: *Emil Överman*

Adress: *Srenstorp Hof*

Berättat av: *Hagdalena Nelson*

Född år *1859* i *Henkels*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

48.

2340

Uppteckningen rör *"Sarrväl!"*

"Sarrväl! Sarrväl! Ett långt sarrväl!"

Jag måste fjerran bort.

*Åf hårva fligters led en träl
min glöje är på bort.*

*Men i mitt hjerta göms en skatt,
— den skatten är din luld.*

*Ack fastän fjerran från dig skuld
jag minns dig dag och natt.*

*Uti en dal där växte skön
en blomman hvit och skär.
Oss kallt var hon som jungfrubon,*

Skriv endast på denna sida!

II

— den blomman blef mig kär.
 Och aldrig sin jag glömde mer!
 Din lejd, min vana mör.
 För dig jag lefra vill och dö.
 För dig till Gud jag ber.

När nallvind puekar, vaken står
 sin dröm i stjernlös gråll,
 ditt rumme lika lyst dock står
 och gör mig glad och såll.
 När borgens svartalf malkas mig,
 i herdad griper tag,
 jag tänker på min ros, på dig,
 och nallen flyr för dag.

När solen gick ur Österns bryn,
 på dig jag tänkte blott.
 När stjärnan tindrade i skyn

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

49.

2340

III

min tenke till dig gäll.
I kärrens sång, i kärrens lures,
i fjernma vindars sång,
jag hört tusentals gånger,
och att Ring mig blef lys.
Farräl! Farräl! En långt farräl,
min skona, veta lured!
Din bild blir kvar uti min själ
i ungdomsfästningens skrud.
Ja tänk du och på minnens gång!
Låt tanken troja kvar
hos den, som högst dig älskat har
och ägnar dig en sång: "

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

50

2340

ACC. NR.

Landskap: *Halland*

Härad: *Färed*

Socken: *Stanhals*

Uppteckningsår: *1929*

Upptecknat av: *Emil Bodman*

Adress: *Svenske Hof*

Berättat av: *Magdalena Nelson*

Född år *1859* i *Stanhals*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

51

2340

Uppteckningen rör

Lid min hälsning följa
dig, o aftonvind!
Uppå blåad bölja
genom vånen min.
Här från fjärran länders
öfver vildbräckt sjö
styr mot himmelsstränder
Till sin trogna mö.

Wagga honom bakta
i den gyllenas slund.
Honom noga vakta

Skriv endast på denna sida!

II.

för led' skar och grund!
Långt sjelf jag följa
dig, o aftonvind,
Upp på blåad bölja
Möta vänner min!"

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

52

2340

ACC. NR.

Landskap: *Halland*

Härad: *Fjärre*

Socken: *Kanhalo*

Uppteckningsår: *1929*

Upptecknat av: *Emil Söderman*

Adress: *Svenstorp Hof*

Berättat af: *Magdalena Nelson*

Född år: *1859 Kanhalo*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

53.

2340

2340

Uppteckningen rör "*Aps Redet*"

aps-redets?
Ack Robert! Gyn är skilnans smärta!
Mänk din Elise ännu en fröst,
och tryck dess ännu sorgsna hjerta
ännu en gång intill ditt fröst!
Du snart till andra land försvinner,
dit stränga plikter kalla dig,
så fort, än knappast jag ropet hinner:
"Min älskade, förglöm ej mig!"

Göm icke under annan himmel
den för dig glömda kvällen stund,
som hellre än i världens himmel

Skriv endast på denna sida!

med dig i skuggans sköte ball.
 Min blick med vållust vid behagen
 uppå din anled' faste sig.
 Nu lider du af sorg betagen.
 och hvilar du: "Förgät ej mig!"

När stöna fliktar dig omväfra,
 tänk på din sorgsna fliktas has,
 som ej sin oro smaktar qväfra,
 ty man är svag, då man är klar.
 Du skall ej dela hennes smärta;
 hon lider gärna den för dig.
 Blodtåk ej med en sårat hjerta
 och fastan lycklig — glöm ej mig!"

Om Robert, till Eliss hjerta
 sännu en gång! och hon är nöjd.
 O. Karlde kellen: dö² din smärta

Skriv endast på denna sida!

betala förra dagars fröjd.
 När aftonskynnet doft förkunnas,
 När då Elise Knappst säga nuvar^{s!}
 Cu endast: "Förgud g mig!" ::

Glöm g din vän i dessa dagar;
 för dig hon gerna glömde sig.
 Hon hure än i något balar
 satt i en enslig känd med dig.
 På dig mitt öga, ljukt betaget
 med en förhållning fäste sig.
 Mitt hjerta, på ditt hope bedraget,
 förklödde, om du glömde mig!" ::

Då gvallets skuggor flaktar leäfra
 igenom dalens skumma' trån,
 skall dig min siliet för ögat präfra,
 när aftonsvallen kysser kinden,

Skriv endast på denna sida!

III
och skuggan fannad brynsen stig.
Då hväste dig mig sukt med vinden:
"Du älskade, förgät ej mig!"

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

56.

2340

ACC. NR.

Landskap: Halland

Upptecknat av Emil Söderman

Härad: Gäre

Adress: Tvenstorp, Skof

Socken: Hauhals

Berättat av Magdalena Nelson

Uppteckningsår: 1929

Född år 1859 i Hauhals.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

57

2340

Uppteckningen rör "~~Grimsrudssövisen~~"

Sorgafres up på stigen jag dig till mötes går;
Jag ropar, lyssnar, och jag ropar åter.
Det vädrar är, som blåser, och det lötjan är, som slår,
Men vännens röst sig aldrig höra låter.
Ja, skyarna de gå på himmelen den blå;
Lå vandra vinnas tankar och ingen hvila få,
Lå länge jag ej finner den jag söker.

En tid det var så roligt, den tid försvunnen är,
Då vänskap du för mig i hjertat hyste.
När jag gick ut i världen, så var du för mig där,

Skriv endast på denna sida!

2 Det minnes himlens stjärnor, som ess lyste.
Det lofte du mig gaf du liti min fröst och staf;
Ja, om det vare större än det stora vida haf,
Den glädjen glömmes aldrig, som jag hyste.

En vinter har förflytit, den vintern var så lång
Jag önskat den på minnen gårof du ända.
Du var i mina tankar, du var uti min stång,
Du var i mina drömmar, när jag slumra.
Men på vår våren kom så skon fast glädjetom,
En annu' har fått ditt hjerta, som var min egendom,
Jag aldrig dig på tankar utan tarar.

Jag har älskat fader, och jag har älskat mor,
Men dig älskat mera än jag leorde.
Ranhända inför Gud du var en synd så stor,
Ranhända du jag endast på denna sida ^{deri} stor synd gjorde.

3

Mein mor jag gråtit har, och jag har sörjt min far,
 Men aldrig så stora suårta jag i mitt hjerta har,
 Som från den vännen, som har mig förstört.

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

59

2340

Så bergan ser jag suårta mot solen is och snö,
 Så det i stora vattenbäckar rinne,
 Men från ditt Rulla hjerta kan aldrig gråtas far,
 Ej heller dina ögon vänsin rinne.
 Ja, liljorna de gro, och fåglarna i ro
 De gvittra upp på träden och bygga sina bo,
 Men jag går ensam, sorgben, stackars flicka.

När du van blifvit enka, kom sig till fäst ej ger,
 Och hennes hjertesår kan ingen läsa.
 Men döder henne finner, när solen rinne mer,
 Då slutas hennes govt och klavovisa.
 Om lifvet hennes af mitt hjerta med ditt govt

Skriv endast på denna sida!

Ja, liksom gröna trädet, som faller i sin graf.
Så skall mitt unga hjertes blod förinna!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

60.

Adjo, du forna sällhet och så du falska vän!
Jag dig förlåta skall men aldrig glömma.
Du har mig öfvergifvit, men jag dig älskar än,
Du råner jag på tårarna, som strömma.
Du skall min bar Rauska med torra ögon se,
Men bli de aldrig våta sår, så blifva tillvålde,
När du visst du Gud en gång skall svara.

2340

Farväl, i klara stjärnor, I lifor små, farväl!
Farväl, du falska gosse, med din tunga!
Och snart himmelsriket, Gud gifve det så väl,
De helige Guds englar med oss sjunga.
Adjo, du gröna strand jag suttit på i bland,
Att vandra plöskad blommar och knutit maskband.
Farväl med aut jag hållit kärt på jorden!

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR.

Landskap: *Halland*

Härad: *Ejäre*

Socken: *Hanhals*

Uppteckningsår: *1929*

Upptecknat av *Emil Toderman*

Adress: *Svenstorp Hof*

Berättad av *Magdalena Nelson*

Född år *1859* i *Hanhals*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

61.

2340

Uppteckningen rör

Nu är det soligt och varmt på näset,
som majen fannar med ögon blå;

Och fröna Rallra i pennisgräset
och alla man skola ut att slå.

Här har jag slipsten och här vill bytta
samt ut i väskan till ängen ut.

Nu är det prägan om att göra nytt.

Men på vi svettas för det här slut.

"Här, Anna Rara, är räpsan färdig;

Och man jag skurit i skafdet in.

Gå ej i lästren! Skriv endast på denna sida. Nej, kom jag färdig

igenom lifvet, om du blir min.
Var inte rädd, det är inte farligt.
Du får ej blöta de fötter du
Se, jag skall bära dig vått och varmt
— det är ju bra, att vi äro två.

Den ena slöjer så tryggt den andra;
Det är ej godt hvi en ensam går.
Tillsammans vi uppå ängen vandra;
— att gör ej nyss en ledad trå.
Och hvad jag avslår, du räfsar samman
att lägga sin uti ladan in.
Som, låt oss leva i frid och gannan,
tills Herren stöder på ögen sin!

Du tror väl icke, att jag dig sviker
och glömmar bort dig för godt och gull!
Neu blir ej lycklig, fast man blir rik
och icke gläder Skriv endast på denna sida! för pengars skull.

Nj, om man äger i alla öden
 en trogen vän att sig lita till,
 då är man lycklig i själva döden,
 ty då man gjort såsom Herren vill.

Sack, Anna Rara! — du hvisslar leara
 i örat på mig — det lät som ja.
 Visst ja vi bröt — det har ingen fara,
 om man ej rumlar upp pengarna.
 Med flit och bön och med kärlek trogen,
 så meannar jag det blir ingen brist.
 Gud ger oss såd i den lilla logen
 och tänker på oss både först och sist.

Le så, nu börjas, se gräset ligger
 ankuell i raspest, ty slåttern går

4

~
Sorgäfrer blonman om lifvet tigger
— nu är det slut hennes Rosta var!
Och så hon faller ifrån sin stängel,
när Rödarn Kommer med den sin.
Men titt i spåren där går en ängel,
Som räddar sanna och fränyar in."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

64.

2340